

Un tast de... 'La senyora dels dimarts',
de Massimo Carlotto PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes Emilio Palomares
Director de l'ICIQ Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMECRES • 12 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15449 - AVUI / Any XLII. Núm. 14319 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

Planes 6 a 8

Es planten

PROU • Els ajuntaments es revoltent contra el decret estatal que pretén confiscar els seus estalvis

Sánchez s'exposa al Congrés a una derrota del decret dels romanents

CLAM • Colau s'afegeix al front i diu que els superàvits aniran a mesures contra la Covid

Salut dona per estabilitzada la pandèmia

Malgrat que la situació millora, es mantindran els **cribratges actius**

Només **un 1,6%** dels 6.000 PCR fets al Vallès donen positiu

NACIONAL. Plana 13

Una treballadora d'una cafeteria de Lleida, ahir, preparant l'interior de l'establiment ■ ACN

Rússia registra la primera vacuna

EUROPA - MÓN. Plana 21

La jutgessa manté suspès el tercer grau als presos polítics

Els que estan empresonats a Lledoners continuen sense poder sortir

NACIONAL. Plana 9

La Generalitat demanarà personar-se en la causa del 3%

Abans d'acusar, Torra vol que es determini si la institució n'ha sortit perjudicada

NACIONAL. Plana 10

Descartades les targetes moneder per al curs vinent

Quin tingui beca menjador rebrà l'àpat a casa si l'escola tanca per Covid-19

NACIONAL. Plana 12

La líder opositora bielorussa s'exilia a Lituània

Un altre mort i més de dos-cents ferits en el segon dia d'enfrontaments

EUROPA-MÓN. Planes 20 i 21

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Tian Riba

Gent

Un dels moments estel·lars de la humanitat va tenir lloc el 8 de març del 2017 al Camp Nou. Neymar da Silva Santos Júnior va jugar el seu millor partit amb el Barça i va remuntar el 4 a 0 que el PSG li havia clavat en l'anada dels vuitens de la Champions. L'endemà els diaris van obrir amb una foto de Messi amb el puny alçat com si fos un exaneta. Cap diari es va poder resistir a la foto de Santi Garcés, un fotògraf del club a qui, per cert, el Barça li ha rescindit el contracte. I diuen, diuen, diuen, que després d'allò, Neymar va decidir marxar. El gol de Sergi Roberto que certificava la classificació, un dels moments d'èxtasi col·lectiu més bèsties que es recorden a Can Barça, el va fer el de Reus, però el van impulsar 100.000 ànimes. Hi ha un tipus de felicitat que només es pot viure en multitud i hi ha coses impossibles sense la comunió i, fins i tot, la intel·ligència col·lectiva. Aquesta experiència només és comparable a la d'un concert, sobretot els de rock d'estadi. Es pot ser íntimament feliç envoltat de centenars o milers de persones. El futbol sense públic i aquests festivals d'estiu amb mascareta i distància profilàctica ens porten aquesta nostàlgia. Vivim un estiu distòpic. I entre un estat d'alarma etern, la salvatjada econòmica, la por a viatjar i les amenaces de l'epidemiòleg en cap Quim Torra, hem convertit cada passeig marítim domèstic en una massiva comunió depressiva i les cues per accedir a la platja d'Aiguablava en la demostració que enmig de la multitud també ens podem sentir íntimament desgraciats i part de l'estupidesa col·lectiva.

EDITORIAL

Els romanents han de ser per als municipis

Les entitats municipalistes, els alcaldes dels grans ajuntaments i els dels pobles petits, tots els partits, fins i tot amb algun alcalde díscol del PSOE, i institucions com la mateixa Generalitat, s'han pronunciat en contra de l'acord assolit entre Hisenda i la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP) pel qual els ajuntaments amb superàvit hauran de cedir els diners a l'Estat i aquest els en retornarà una part en forma de crèdit. Un acord que és un atac a l'autonomia municipal, un espoli municipal, un espoli a l'administració que, segons totes les dades, millor gestiona els diners públics en aquests moments i que, a més, és l'administració més propera al ciuta-

dà i, per tant, la que ha d'estar més ben dotada de recursos en aquests moments de greu crisi econòmica provocada per la Covid-19. Els romanents, doncs, han de quedar-se als ajuntaments, però no només això, l'Estat ha d'articular els mecanismes que calgui per dotar de recursos els municipis que no en tenen perquè puguin, també, donar resposta als seus ciutadans. Durant aquesta crisi ens hem cansat de sentir el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, dir que "ningú quedaria enrere" i aquest acord deixa enrere, deixa sense ajuts, els municipis amb romanent negatiu, cosa que és una discriminació, i a més fent-ho sense ni parar-se a estudiar el perquè i les necessitats

de cada cas.

Ara, l'acord haurà de ser ratificat pel Congrés, cosa que sembla complicada perquè no hi ha pas majoria suficient. El PP, que ara fa escarafalls en contra de l'acord, hauria de recordar que aquesta mesura és possible gràcies a una llei impulsada pel ministre Cristóbal Montoro que, en cap cas, demanen derogar. I els comuns, que, almenys en el cas català, sempre s'hi han manifestat en contra, haurien de recordar que l'abstenció de Podem en la votació de la FEMP va facilitar que l'acord s'aprovés amb el vot de qualitat del seu president, el socialista Abel Caballero. Un vot en contra impossibilitava l'acord.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Ada Colau

ALCALDESSA DE BARCELONA

“Hi haurà uns fets consumats. Farem dèficit tant sí com no, sense mala fe. Tots gastarem més del que ingresem”

Ombres d'agost

Imma Merino

'Summertime'

Provinent d'Ackhand (Ohio), Jane Hudson (Katharine Hepburn, pròxima a la cinquantena) arriba a Venècia amb el somriure ample i una càmera de súper-8 per filmar com a *amateur* la ciutat que, des de feia temps, somiava visitar. Jane va descobrir Ve-

nècia, o potser va admirant-la satisfent el desig de recórrer els llocs prèviament coneguts en imatges postal, mentre filma els canals i els palaus. La mirada, doncs, del turista. Allò que veu a través de la càmera potser és un clixé: fotografem o filmem imitant les imatges que formen un imaginari? Passejant per carrerons fora del circuit habitual, arriba a entreveure, com hem cregut fer-ho molts visitants de la ciutat, una realitat més enllà de "l'esbarjo sobre l'aigua", tal com defineix Venècia un vell turista nord-americà amb el qual Jane coincideix al *vaporetto*? No és clar, de fet, fins a quin punt el mateix David Lean (que encara havia d'abordar les superprodu-

cions dels seus films èpics amb espurnes intimistes) només va filmar bellament, això sí, una tòpica Venècia turística o si hi batega certa vida de la ciutat a *Summertime* (1955), de la qual anoto el títol original obviant la catalanització que se n'ha fet del castellà: *Locuras de verano*, un exemple de la tendència dels distribuïdors espanyols a dir més del compte. Les "bogeries d'estiu" serien les que Jane Hudson fa amb un italià que, situat a la taula de darrere seu en un cafè de la plaça de Sant Marc, li mira tot primer les cames. Sentint la mirada, la dona es resisteix al seductor, encarnat per Rosanno Brazzi poc després de ser el comte decadent del qual s'enamora de manera bo-

ja i fatal "la comtessa descalça"; però el retroba al taulell d'una botiga d'antiguitats i així comença una història condemnada a ser efímera. Enamorant-se, deixa la càmera, que un nen salva de l'aigua quan, filmant de reculons, Jane cau en un canal en una escena que va costar-li cara a Katharine Hepburn perquè hi va contraure una conjuntivitis crònica. Aleshores potser el film encara cau més en el clixé (oh, l'amor que, a Venècia, arriba a una soltera madura que no sabia que el buscava) si bé Lean sempre va filmar amb delicadesa les "breus trobades" que acaben amb un tren que se'n va. Continuarà: Demà *Unrelated*, Joanna Hogg, 2007.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Ara, eleccions?

No en tinc ni idea, de quan el president Torra convocarà les eleccions. Les ha de convocar? Va ser ell mateix (un error?, una precipitació?) qui a principi d'any ho va anunciar a so de bombo i platerets dient que la cosa no donava per a més. Han passat set mesos i mitja pandèmia, i Torra continua sense convocar-les. I, ai las, sembla que això posa nerviosos no només a algunes formacions polítiques sinó sobretot a alguns mitjans de comunicació, que especulen dia rere dia sobre la data electoral tot pressionant Torra indirectament. Bons, tots aquests analistes que donaven per fet que les eleccions serien l'1 o el 4 d'octubre. Amb la mateixa rotunditat amb què et donaven l'exclusiva ara diuen que no, que seran al novembre, i que no són pas ells els que s'han equivocat, sinó que és el president que ha canviat de parer. Molt bons. La data només la sap Torra, per més que

“Hi ha diaris que tenen més pressa que Torra a convocar eleccions, i d'altres que han dit tantes dates que segur que l'encerten

ERC vagi donant per fet que la pactarà amb ells (fa molt lleig reconèixer que Torra no els fa cas). La teoria circulant és que no pot ser que Torra hagi de convocar eleccions a correu curt perquè el Suprem l'inhabilita, i que per això dirà la data abans. Potser sí. Però jo em pregunto: i convocar-les abans que t'inhabilitin, és una gran victòria? No seria millor posar en evidència que sí, que el poder judicial pretén marcar l'agenda política catalana? Que quedi ben clar, que tothom ho vegi i que es munti un gran sidral perquè hauran inhabilitat un president? La gran solució és convocar-les abans? Se'n recorden, quan Puigdemont volia convocar eleccions perquè no apliquessin el 155? Va quedar clar –Rajoy mateix ho ha reconegut en el seu llibre– que l'haurien aplicat igual. No sé què hi ha d'èpic, en convocar eleccions abans que t'inhabilitin. Ja hi està acostumat, l'independentisme, a guanyar eleccions que les convoca un altre. Si Torra posa data a les eleccions abans de ser inhabilitat serà perquè el govern està dividit, trencat, partit i tantes coses més (com ho va reconèixer ell mateix al gener, i com ara ja veiem tots); no pas, em sembla, perquè això sigui cap gran acte de dignitat.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Se'n va anar

■ He estat esperant uns dies per veure si solament era un miratge, però no, l'exrei se n'ha anat. Va marxar en un dia molt clar, no ens va donar la mà, ha marxat a terres llunyanes i potser (si Déu vol) mai no tornarà.

De tot això, el que més m'amoïna no és que hagi marxat, sinó que s'ha fugat sense tornar ni un euro de tot el que ha robat.

Només espero que el jutge Llerena, tan escrupolós amb la llei, que inclús va acusar de malversació de diners públics, tràfic d'influències, etc. persones que s'ha demostrat que no ho havien fet però que en canvi són a la presó..., sigui igual de diligent en aquest cas, en què sí que s'ha demostrat que ho ha fet.

També espero que els nostres representants polítics aprofitin l'ocasió, deixin de jugar a la puta i la Ramoneta, i es posin a treballar per aquest país, que fan vergonya tots plegats, començant pel Puigdemont, que per això els van votar. Senyors, que tenim companys a la presó i nanos acusats de terrorisme.

Gràcies.

VICTÒRIA PIJUAN
Barcelona

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell

Paraules boniques

És cert, i alhora paradoxal, que els paisatges que més ens agraden són aquells que conserven un cert aire salvatge, on la petjada humana és subtil o, a vegades, imperceptible. En canvi, quan tenim la possibilitat de treballar amb l'entorn no fem altra cosa que no sigui modificar-lo.

Ara, en algunes comarques de Catalunya hi ha un debat obert sobre la sostenibilitat real i el paisatge. Per exemple, les vinyes del Penedès no són res més que el reflex d'un sistema productiu que té

l'elaboració de vi i escumosos com a principal font d'ingressos. Però els polígons industrials, l'activitat pesquera i marítima i les segones residències de la costa formen part del paisatge de Catalunya. Hi ha qui aposta per les anomenades hortes solars. Un nom molt bonic

hortes, són centrals energètiques que, si fóssim més pràctics i sincers, instal·laríem als llocs on ja hi ha centrals elèctriques i no entre vinyes. Ho dic ara que l'anomenat Ministeri per a la Transició Ecològica ha formalitzat l'ampliació per deu anys dels permisos d'explotació de les nuclears. Potser comença a ser hora de començar a treballar per fer efectiva la transició ecològica de veritat. No n'hi ha prou de buscar noms bonics per tenir centrals elèctriques més verdes.

Les cares de la notícia

LÍDER OPOSITORA DE BIELORÚSSIA

Svetlana Tikhanóvskaia Exiliada

La candidata opositora a Lukaixenko en les eleccions presidencials a Bielorrússia, després que el seu marit fos empresonat pel règim, s'ha exiliat a Lituània per temor de les represàlies després de ser assenyalada com a responsable de les protestes que hi al carrer.

PRESIDENT DE RÚSSIA

Vladimir Putin Massa pressa

El que hauria de ser la notícia més positiva es converteix en un gran interrogant atesa la pressa del president rus per aparèixer com el guanyador de la cursa mundial per trobar la vacuna contra el coronavirus. Cal la vacuna, però calen, també, certeses.

DIRECTOR DEL FESTIVAL ACÚSTICA DE FIGUERES

Xavi Pascual Adaptar-se amb seguretat

L'Acústica de Figueres, el tercer festival amb més poder de convocatòria del país, s'ha adaptat a les noves circumstàncies amb Les Nits d'Acústica, una versió més reduïda que vol ser "un revulsiu" per al sector musical i per a Figueres, amb la màxima seguretat.

No, no perdonem les molèsties

■ Les estacions s'han omplert de cartells que ens diuen que hem de deixar espai entre persones, portar mascareta i evitar les hores de més demanda per prevenir el contagi de la Covid-19. La realitat, però, és que juguem a la ruleta russa amb la nostra salut i pugem a trens sense ventilació que semblen anuncis de tot allò que no s'ha de fer per controlar la pandèmia.

La sotassignada i 18 persones més denunciem la situació que vam viure el dissabte 8 d'agost, a Tarragona, on l'eliminació, sense explicacions, d'un tren, va donar com a resultat una demora de gairebé dues hores. L'única informació que ens donaven ("el tren arribarà a les...") era falsa de manera reiterada. Ningú no es va dignar a donar explicacions. Cada vegada hi havia més gent a les andanes. Calen moltes inversions per millorar la fiabilitat dels trens a Catalunya. Però una millora en els protocols d'atenció als viatgers és al nostre abast avui i ara, i no hi ha excusa.

No. No perdonem les molèsties.

GABRIELLE DEAKIN
Barcelona

Un tast de... 'La senyora del dimarts', de Massimo Carlotto

La senyora dels dimarts

Crim.cat/ Alrevés

Autor:

Massimo Carlotto

Traducció: Pau Vidal

Gènere: Novel·la

Pàgines: 244

Preu: 18 €

'La senyora del dimarts' narra la història de Bonamente Fanzago, àlies Zagor, un actor pornogràfic de gran èxit no només a la gran pantalla sinó també a la vida real. Tant és així que exerceix de gigoló a estones lliures. Tot va bé fins que té un ictus que posa fi a la seva carrera. Obligat a canviar de vida i a abandonar les trobades sexuals, decideix mantenir-ne una, l'anomenada "senyora del dimarts", una clienta fidel que aquell dia de la setmana, de tres a quatre de la tarda, li paga per sexe en una pensió de mala mort dirigida per un home peculiar. Tercera part de l'anomenada "trilogia de la crisi" de Carlotto.

El càsting de l'actor madur

Als càstings sempre entrava l'últim. Per una qüestió de prestigi. La vella guàrdia no havia de demostrar res. Ell les pràctiques ja feia temps que les tenia fetes, l'època de ventar cops de colze per ser dels primers a entrar i abaixar-se els pantalons ja l'havia deixada enrere. Al porno funciona així: primer ensenyes l'estri, després ja obriràs la boca.

Ara el cinturó ja no se'l descordava. El seu "repertori" era conegut de sobres, en l'ambient. Ja no recordava ni quantes pel·lícules havia rodat. Quan era jove, com a protagonista, i després especialitzat en papers menys acrobàtics però de més gruix interpretatiu. Aquell matí es presentava al d'un mossèn que aprofita el confessorari per enxarpar una mestressa de casa jove i avorrida que, incautament, li acaba de confiar els pecats de la carn. En comptes de donar-li l'absolució, després d'una cabassada de pregàries que ha de resar de genolls, l'arrossega a un abisme de luxúria. Ajudat per la governanta, una russa de metre vuitanta d'alt i rossa natural.

El guió era d'estil clàssic i ell se sabia els diàlegs de memòria:

—Com és que has vingut tan d'hora, filla meva, amb aquesta mirada lànguida i pecaminosa?

—Perquè em vull confessar, mossèn. Quan el meu marit ha sortit cap a la feina m'he sentit temptada, tant d'obra com de pensament.

—I has cedit a la temptació?

—Sí, mossèn. M'he tocat.

Aviam, ensenya'm com ho has fet.

Del confessorari passaven a la sagristia, on no trigava a presentar-se el marit gelós, que tanmateix es rendia als encants de la minyona del mossèn. Una història molt de missa. El gènere, especialment valorat en països catòlics com Itàlia i Polònia, també començava a tenir bona acollida als Estats Units, on el sentiment de culpa de la santa mare església sempre ha provocat una curiositat morbosa.

Tenia traça a fer de director d'orquestra, de fet era el millor, i no tenia el més mínim dubte que li donarien el paper. Per això s'ho havia pres amb calma, tot espiant l'entrada de l'edifici des de la taula d'un bar. Havia vist entrar els seus competidors un per un. Hi havia rostres coneguts. Altres, en canvi, eren joves que, amb la pressa per fer-se un nom, no es deixaven perdre cap oportunitat. Quan els preguntaven "Què estàs disposat a fer?" solien respondre: "Tot".

Espifada. Al porno has de ser precís i descriure les teves habilitats amb seguretat i competència.

Ell, per exemple, sempre havia estat força selectiu. De segons quins papers no n'havia volgut saber mai res, per més que això impliqués haver de renunciar a un cert

nombre, tampoc gaire elevat, de rodatges.

La certesa de la feina assegurada no era l'única causa del retard. Necessitava temps i tranquil·litat per parlar amb en Martucci, el productor, i com menys orelles indiscretes hi hagués a prop millor. En el món del cinema la tafaneria és obligada, sobretot si serveix per denigrar un competidor directe.

Volia aclarir un episodi ocorregut durant el rodatge d'*Italian Sex Sunday* que es podia malinterpretar. Era el *remake* d'un clàssic: cinc parelles, dues de les quals lesbianes, enfeinades en una petita orgia de tarda en una torre amb piscina. Ell tenia ben engrapades les natges d'una actriu eslovena amb qui havia treballat sovint quan tot d'un plegat un raig de sol havia il·luminat la cabellera de coure de la noia, tot creant un joc de llum d'una bellesa que l'havia corprès.

Primer un parell de sanglots, després una senyora plorera. Irrefrenable. Havia continuat manxant sense aflluixar el ritme; per sort, a la cigala, botida de papaverina, les seves llàgrimes li relliscaven olímpicament. Però tant l'equip com els actors se n'havien adonat i l'escena es va aturar. Tots se'l miraven estupefactes. Ell havia demanat perdó però no havia pogut deixar de plorinyar.

La directora, jove i càndidament convençuda que un dia el porno no seria més que un detall insignificant al fons del seu currículum, s'havia abandonat a un atac de nervis de manual. En Martucci, que al llarg de la seva carrera n'havia vistes de tots colors, després d'un cop d'ull expert a l'erecció havia dictaminat que encara aguantaria ben bé un quart d'hora, i havia ordenat al director de fotografia que enfoqués la parella només des d'un determinat angle i no perdessin més temps.

Durant la pausa els altres actors se li havien acostat amb curiositat, però com que no els podia explicar la veritat es va empecar la història d'un vell amic mort de sida precisament el dia abans, després d'anys de batalles perdudes una darrere l'altra amb estoica valentia.

N'hi havia hagut prou de dir en veu baixa el nom de la malaltia perquè a tothom li passessin les ganes de saber res més.

Ara havia de trobar la manera d'aclarir amb el productor que havia estat un incident que no es tornaria a repetir, si no volia que la seva reputació quedés tocada.

A quaranta-un anys no podia fer la més mínima concessió a la competència. I encara sort que al gènere missaire no acceptaven negres, perquè ara estaven molt de moda. Sobretot perquè cobraven menys. El món de les pel·lícules per a adults era exactament el mirall de l'altre, on tothom xerrava de drets, de llei i de Déu.

Els actors blancs, sobretot els italians i els de l'Est, miraven de defensar el territori amb els mateixos arguments que els polí-

Un actor de cinema per a adults que ha de deixar aquesta indústria es posa a fer de gigoló i tots els dimarts rep una clienta a l'habitació de la pensió on viu ■ PIXABAY

tics. Ell els ignorava per sistema, no s'hi deixava embolicar mai. Feia temps que era conscient que els negres estaven cridats a dominar en aquell camp, tal com havia passat a l'esport. Posseïen aquella màgia que en l'argot s'anomenava *negritud*, un terme cubà per indicar membres afortunats en les dimensions i envoltats de feixos de músculs i nervis coordinats, precisos i infatigables. La potència de la natura es fonia amb el desig, amb el plaer. Ells, els blancs, no ho eren pas, així.

Sobretot ell.

No estava escrit enlloc que no es tornés a emocionar, tal vegada per l'impacte de la sensualitat d'un mugró o del somriure de l'escenògrafa.

La causa era una feridura, un ictus: vet aquí com havia començat tot.

Havia estat un matí de gener d'aquells tan típics de la Padània, fred i gris. Després d'esmorzar a la cafeteria, feia cap al gimnàs

Avançament editorial

Massimo Carlotto

Massimo Carlotto (Pàdua, 1956) és escriptor, dramaturg i guionista, considerat un dels màxims representants de la novel·la negra italiana. A més d'*Il Fuggiasco*, novel·la autobiogràfica, entre els seus títols de ficció destaquen *L'oscura immensità della morte*, *Arrivederci amore, ciao* i la sèrie protagonitzada pel detectiu Marco

Buratti. Els seus llibres són un instrument per conèixer la realitat que ens envolta i, sobretot, el concepte de justícia, una de les seves grans dèries.

quan es va trobar ajagut a terra. Dinou minuts esperant l'ambulància, dels quals en conservava un record imprecís.

La plorera sobtada era una conseqüència de l'atac, li havien explicat els metges.

A la feina no ho havia dit a ningú, si no no s'hauria pas pogut presentar al càsting. Estar malalt no es tolerava, qualsevol malaltia era sinònim de morbo, d'infecció, de contagi. I per tant de no ser de fiar. Per això s'estimava més no dir res. Ara ja sabia que plegar només era qüestió de temps. Se n'havia adonat quan els metges li van dir que ja es podia anar acomiadant de les pinedes i les injeccions màgiques.

—Però és l'únic instrument de feina que tinc —havia quequejat—. No em puc permetre que no funcioni.

—I si prova amb els integradors? —havia estat el suggeriment d'una doctora força bufona. Immediatament desautoritzada pel braç dret del metge en cap:

—Per a un clauet ràpid i gràcies.

Després de malaltia, clauet ràpid era la segona expressió prohibida al seu ambient. Encara que el penjoll no pogués competir amb les mesures dels grans monstres de l'ofici, l'essencial perquè t'admetessin era la durada. I la capacitat de tornar a

manxar ben fort després de cada interrupció, que en els rodages eren freqüents. Quan ell havia començat, la química no hi era tan present i ell era jove. De mistos n'havia patit ben pocs. Entre altres coses perquè el sexe sempre li havia agradat. Les temporades de poca feina també havia fet de gigolò. Cinema de dia i prostitució de nit. Més per curiositat que per veritable necessitat.

La primera vegada que l'hi van proposar, reminiscències del temps de l'institut li havien fet venir al cap que el mot prové de *giguer, gigoter*: ballar, fer cabrioles. I ell tenia traça a giravoltar per les pistes dels dancings de les zones termals, davant la mirada de desig d'alemanyes i milaneses d'entre quaranta i cinquanta anys. Que pagaven. No hi havia vespre que no se n'endugués una. Hi tenia facilitat, no li costava gens entrar en intimitats, elles explicaven què els agradava i ell les servia amb fantasia i passió.

Ara només n'hi quedava una: la senyora dels dimarts. Però aquesta no l'havia coneguda a cap pista de ball.

Havia vingut ella. N'havia sentit parlar a una coneguda seva que l'havia ensopagat un any a finals de juliol al poble de Bellaria. La recensió havia estat positiva, entre el notable i l'excel·lent, es veu, i així s'havia presentat a la pensió Lisbona. L'actor hi vivia de tota la vida.

—No vol cap habitació, oi que no? —havia estat la rebuda del senyor Alfredo, el propietari.

—I ara —havia contestat ella, sorpresa que l'home que hi havia assegut a la recepció anés vestit amb roba de dona—. Busco el senyor Bonamente Fanzago.

—Cambra número tres —havia contestat el recepcionista mentre es col·locava bé la perruca.

Al cap d'una hora, al moment de vestir-se, la dona havia manifestat la seva voluntat de tornar, però aclarint que només tenia lliure el dimarts.

—Entre les tres i les quatre de la tarda.

Nou anys fets de dimarts, l'un rere l'altre. La senyora arribava, deia hola, deixava els diners a la tauleta, es despullava, plegava la roba amb tota cura i es ficava al llit després de comprovar que els llençols fossin nets.

Quant a les prestacions sexuals, res d'extravagant, un clau normal, facilitat per les seves indicacions precises sobre canvis de ritme.

La clienta ideal. Potser una mica perepnyetes en algunes coses. Un dia s'havia fixat que a la galleda de la brossa de l'habitació hi havia de tot i li havia clavat un sermó sobre la importància de la recollida selectiva per al futur de la humanitat.

I just abans de marxar encara s'havia girat un darrer cop:

—I no llencis el preservatiu a la tassa.

—No l'hi llenço mai —havia mentit ell.

Una paia maniàtica, de les de les coses ben fetes. L'actor estava segur que això era l'única nota de desordre de la seva vida. El dimarts de tres a quatre.

Si no que, cap al quart any que durava, l'actor Bonamente Fanzago se n'havia enamorat. I al començament del setè havia comès l'error de declarar-se-li.

Per primera vegada a la vida estava tan a mercè dels sentiments que no havia parat atenció a la forma, tot fent servir mots potser poc adequats a aquella dona. Que, ves

per on, va estar vuit mesos sense tornar. Vuit mesos infernals. L'hauria volguda buscar però no sabia ni com es deia, en virtut d'una de les regles d'or de la relació entre clienta i gigolò.

Fins que un dimarts havia tornat i, com aquell qui res, havia deixat els diners al lloc de sempre. Ell l'havia estimada amb intensitat i implicació, ella en canvi només havia apreciat l'aspecte físic, en cerca del segon orgasme amb una urgència que delatava de seguida una llarga abstinència.

Però després de l'acte la senyora no s'havia vestit de seguida. D'una petita bossa de cuir n'havia tret una ampolla de whisky i dos gotets de degustació, els havia emplenat i n'hi havia ofert un. Tot seguit s'havia escarxofat a la butaca. Ell, assegut al llit, feliç i encuriós, l'havia estada observant amb un somriure radiant als llavis; somriure sobtadament esborrat al moment que ella l'havia informat que en aquella temporada que no s'havien vist havia mirat totes les seves pel·lícules. Els dimarts de tres a quatre, no cal dir-ho.

—I com que ets expert en capellans i confessoris he triat aquest whisky

—havia dit tot observant el got a

—contrallum—. És del color

dels crucifixos amagats

en la foscor de les ermites de pagès. És un mal-

ta sense vacil·lacions.

Durant els catorze

anys d'envelliment

ha tingut temps de

superar-ho tot. És

savi, t'ajudarà a obli-

dar que et vas en-

amorar de mi. Jo no

podré ser mai teva.

No soc res més que

una clienta fidel que

et paga pel sexe.

Foto: JOSEP LOSADA

Nacional

Creu Roja rep el triple de voluntaris

La pandèmia ha fet que es dispari el nombre de joves que es volen incorporar a l'entitat

Sense permís per poder sortir de la presó

La jutgessa resol mantenir suspès el tercer grau dels presos polítics

SEGUIMENT SEGUIMENT1

Creix la revolta pels e

FRONT Colau i els comuns s'afegeixen ara al clam municipal contra el decret estatal que pretén confiscar els romanents, i anuncien que se'ls gastaran en mesures contra la Covid-19

PETICIÓ El govern i alcaldes de tots els partits, tret del PSC, exigeixen que els ajuntaments disposin dels seus superàvits

Oscar Palau
BARCELONA

La revolta ja és aquí. El malestar en el municipalisme català pel decret estatal que pretén apropiarse dels romanents positius acumulats després de set anys d'aplicació de la llei d'estabilitat pressupostària –que prohibeix ja no tan sols pressupostar deficit, sinó també gastar el possible superàvit generat–, a canvi de repartir 5.000 milions a fons perdut el 2020 i el 2021 i d'anar-los tornant després els estalvis al llarg de 10 anys, com a fórmula per esquivar la normativa, ha esclatat definitivament després que l'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, anunciés ahir que no enviarà els diners a Madrid.

Colau qualificava de “falta de respecte” el decret actual, i anunciava que la capital farà servir “tots els recursos” a la seva disposició per fer front a les necessitats “més bàsiques” de la població arran de la crisi de la Covid-19. “I si això significa tenir deficit i usar part dels romanents de tresoreria, doncs els haurem utilitzat”, desafiava. Segons Colau, que quantifica en uns 300 milions la despesa extra a la ciutat a causa de la pandèmia, la proposta del ministeri, que ni tan sols va votar a favor el PSC a Barcelona, és “inacceptable” i no té suports, per la qual cosa augura que el Congrés no la convalidarà, per molt que ahir Hisenda mirés de seduir els ajuntaments perquè l'acceptin dient

que assumirà les comissions que paguen per tenir aquests diners al banc.

De fet, Catalunya en Comú va anunciar ahir que cap dels seus ajuntaments cedirà els romanents a l'Estat, sinó que els invertiran en mesures socioeconòmiques als municipis. A més, la formació –que, paradoxalment, amb la seva abstenció va permetre l'aprovació de la mesura per part de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP)– votarà contra la convalidació del decret al Congrés, ja que troba un “greu error”, segons la coordinadora Candela López, que es limiti el rol dels ajuntaments a “fer de financera de l'Estat”, quan la conjuntura en requereix “l'enfortiment” de l'autonomia. Alcaldes com el del Prat, Lluís Mijoler, es van afegir a les crítiques per exigir que es compleixi el pacte de govern a Madrid que preveia derogar la que es coneix com a llei Montoro,

per a ell una veritable bota “al coll dels ajuntaments”.

La dels comuns no és l'única posició contra el decret, que ha rebut una allau de crítiques de totes bandes. L'alcaldes de Lleida, Miquel Pueyo (ERC), i el de Reus, Carles Pellicer (JxCat), es van afegir ja divendres a una “lliga” de deu municipis d'arreu de l'Estat, de totes les sigles polítiques tret de les socialistes, promoguda per l'alcaldes de Saragossa, Jorge Azcón, que va impulsar un comunicat conjunt contrari, que s'ha fet arribar a totes les capitals provincials i ciutats de més de 100.000 habitants, i va demanar una reunió amb la ministra María Jesús Montero per exigir-li que derogui el decret. Ahir, tots dos, a més del badaloní Xavier García Albiol i fins i tot l'alcaldes de València, Joan Ribó, ratificaven a Catalunya Ràdio el clam perquè es canviï l'acord actual, que a sobre denuncien que discrimina els

municipis que no tinguin romanents positius, ja que ni el 2020 ni el 2021 no podran rebre “ni un euro extra” del govern estatal contra la Covid-19 i sí que en rebran els que tinguin superàvits acumulats i els vulguin cedir a l'Estat.

L'alcaldessa de Girona, Marta Madrenas, va quali-

ficar ahir de “xantatge” l'actitud del govern espanyol, i va atacar Colau perquè no entén que “surti ara escandalitzada” quan el seu espai va permetre aprovar la mesura en primer terme. Madrenas, que lloa la unió del món local per oposar-s'hi, diu que anirà “fins al final” perquè

es modifiqui la proposta, en una línia similar a la que va expressar l'alcaldessa de Figueres, Agnès Lladó, que va demanar que es financi “adequadament” els ajuntaments i que els deixin utilitzar els superàvits. Fins i tot la patronal gironina Foeg ha demanat en els últims dies

Les frases

“Els més necessitats no van als ministeris o a les conselleries a demanar ajut, sinó als serveis socials locals”

Ada Colau
ALCALDESSA DE BARCELONA

“El que ha de fer el ministeri és derogar la llei del 2012, i no usar-la perquè fem de banc del govern”

Lluís Mijoler
ALCALDE DEL PRAT DE LLOBREGAT

“El govern espanyol ha tingut un tracte paternalista amb els consistoris; no pot seguir amb aquesta actitud”

Joan Ribó
ALCALDE DE VALÈNCIA

“És una solució decebedora; pretén que els ajuntaments financin la mala gestió de l'Estat”

Pau Ricomà
ALCALDE DE TARRAGONA

“El govern espanyol i el PSOE han pres aquesta mesura inacceptable en contra de gairebé tothom”

Xavier García Albiol
ALCALDE DE BADALONA

“Els dos milions que tenim de romanent els destinarem directament als ciutadans de Reus”

Carles Pellicer
ALCALDE DE REUS

“Suposa una intromissió de l'Estat en l'autonomia local difícilment justificable”

Miquel Pueyo
PAER EN CAP DE LLEIDA

“Els municipis ja estan prou infradotats i infrafinançats perquè, a sobre, hagin de finançar l'Estat”

Agnès Lladó
ALCALDESSA DE FIGUERES

“No és just, i confio en la rebel·lia del món local per revertir-ho i perquè no s'aprovi al Congrés”

Marta Madrenas
ALCALDESSA DE GIRONA

“Ens oposarem frontalment a cedir el superàvit; és fruit de la bona gestió i ha de revertir en els veïns”

Marc Aloy
ALCALDE DE MANRESA

L'APUNT

Amb ànim i sense quimeres

Marc Rovira

El psicòleg Pep Marí explicava ahir que el millor mètode per no patir decepcions és no posar massa esperances en res. La renúncia té un efecte col·lateral: fulmina la il·lusió. Rússia queda lluny de casa i l'anunci de la hipotètica vacuna antivirus convida a abraçar la teoria escèptica del psicòleg per evitar-nos il·lusions estèrils. Ara bé, és gairebé una obligació buscar claus on

aferrar l'ànim, després de cinc mesos de neguits i angoixes per culpa del virus. El secretari de Salut Pública, Josep Maria Argimon, afirma que a Catalunya la corba de contagis s'ha "estabilitzat". Al llarg d'aquesta crisi, el Departament de Salut s'ha fet un tip d'alliçonar, de prevenir i de renyar. Els copets a l'esquena, quan no són hipòcrites, animen.

#CATALUNYALLIBERTAT

Estalvis

Barcelona és un dels que s'han afegit a l'extrem del govern espanyol ■ J. PANYELLA

guin" amb els romanents, més encara "tenint en compte l'infrafinançament que té Catalunya". Això sí, encara no assegurava què farà l'Ajuntament, pendent d'estudiar-ho. També el terrassenc Jordi Ballart s'hi va mostrar crític, ja que "preferiria" disposar de tots els recursos. De fet, el mateix dia que s'aprovava el decret anunciava que destinaran 4,3 milions del romanent al pla de xoc local contra la Covid-19.

Front des dels partits
Partits com el PDeCAT, la CUP i Demòcrates ja han expressat un rebuig total a la mesura. Els cupaires, per exemple, reclamaven dilluns un front comú dels governs i els ajuntaments dels Països Catalans per "desobeir-la", una crida a la qual el mateix president Quim Torra refermava "tot el suport" de la Generalitat. "A favor de la revolta", els responia a Twitter. També en un tuit ahir, el vicepresident Pere Aragonès va lamentar l'intent de Pedro Sánchez de calmar els alcaldes amb la nova proposta, i li va exigir que els deixi d'"asfixiar". "És fonamental i urgent que cada municipi pugui fer servir els seus diners. Prou d'ignorar i marejar!", cloïa. ■

que els consistoris puguin gastar-se com vulguin els seus diners, perquè tenen "una capacitat de gestió molt més ràpida i directa". La setmana passada, el terragoní Pau Ricomà ja va dir que "no té ni cap ni peus" que els facin servir de bancs, i que no li genera "gaire confiança" que "ju-

Degoteig de suports a l'AMI

En els últims dies, molts alcaldes s'han adherit a la crida que va fer dijous el president Torra, i divendres l'Associació de Municipis per la Independència (AMI) en forma de manifest, per demanar als municipis que es plantin i no transfereixin els estalvis a Madrid. L'AMI remarca que la proposta d'Hisenda és un "nou espoli a les finances dels consistoris" i un "abús de poder", en un text que ja ha rebut el suport explícit a les

xarxes d'alcaldes com ara els de Manresa, Vic, Sant Celoni, Camarasa, l'Ametlla de Mar, Sant Julià de Ramis, Argentera, Teià i la Pobla de Segur. A més, tal com El Punt Avui avançava divendres, les altres associacions municipalistes (ACM i FMC) han promogut mocions contràries en tots els ajuntaments, que han instat que primer s'aprovin en decrets d'alcaldia per ser ratificades en les pròximes setmanes pels plens municipals.

Els municipis amb més i menys romanents del 2019

ROMANENTS POSITIVS > 2 M			
Barcelona	115.783.962,75	Sant Boi de Llobregat	4.816.452,81
Badalona	48.024.175,71	Sant Cugat del Vallès	4.553.238,72
Mataró	21.521.728,93	Castellar del Vallès	4.365.664,22
Tarragona	19.062.226,23	Salou	4.211.498,15
Reus	15.866.525,66	Palafugell	4.190.162,30
Terrassa	15.547.685,04	Esplugues de Llobregat	3.877.713,86
Santa Coloma de Gramenet	14.961.128,17	Malgrat de Mar	3.714.427,4
Sabadell	13.919.288,01	Barberà del Vallès	3.665.339,84
Viladecans	10.408.767,35	Tortosa	3.660.867,12
El Vendrell	9.628.530,94	Roses	3.620.200,12
Lleida	9.582.175,58	La Canonja	3.291.874,46
Cambrils	8.873.699,98	Naut Aran	3.270.274,82
L'Hospitalet de Llobregat	8.631.028,95	L'Ametlla de Mar	3.248.457,95
Manresa	7.352.290,84	Arenys de Mar	3.246.704,54
Vilanova i la Geltrú	6.888.657,71	Vilassar de Mar	3.242.790,71
Sitges	6.558.056,97	Torredembarra	2.794.992,73
Salt	6.210.618,29	Palafolls	2.767.148,51
Vila-seca	6.180.318,08	Tordera	2.634.081,34
Montcada i Reixac	6.156.510,22	Esparreguera	2.580.599,32
Cunit	5.777.103,58	Blanes	2.554.285,33
Sant Adrià de Besòs	5.399.465,73	Santa Perpètua de Mogoda	2.502.840,29
Lloret de Mar	4.863.576,78	Vilassar de Dalt	2.395.850,66
Calafell	2.344.523,95		
Vic	2.320.286,6		
Sant Sadurn d'Anoia	2.302.816,4		
Moià	2.228.508,63		
Balaguer	2.220.224,05		
Cornellà	2.103.162,09		
Vandellòs i l'H. de l'Infant	2.095.267,32		
Olot	2.068.564,60		

ROMANENTS NEGATIUS > 2 M	
El Prat de Llobregat	-13.659.482,60
Vidreres	-3.998.826,06
Les Franqueses del Vallès	-3.858.787,22
Sant Vicenç dels Horts	-3.526.479,45
Igualada	-3.479.067,89
Sant Pere de Ribes	-3.224.315,89
La Bisbal d'Empordà	-2.496.693,68
El Masnou	-2.047.045,72

*hi ha municipis que no han presentat encara els comptes del 2019

FONT: Ministeri d'Hisenda / GRÀFIC: EL PUNT AVUI

Barcelona i Badalona, les ciutats amb més superàvit reunit, tot i el ball de xifres

■ A falta de font fiable, les dades de l'informe d'Hisenda sobre la liquidació del 2019 i les que donen els municipis no quadren ■ Lleida i el Prat, els casos més clars

Ò. Palau
BARCELONA

Resulta complicat calcular els romanents acumulats pels ajuntaments en els últims anys, o, si més no, trobar una font fiable. L'alcaldessa de Barcelona, Ada Colau, xifrava ahir a Catalunya Ràdio els seus estalvis en una àmplia forquilla d'"entre 165 i 230 milions", mentre a Badalona, l'alcaldia, Xavier García Albiol, la situava en exactament 133 milions. Tots dos són, amb diferència, els municipis catalans amb més superàvit acumulat en números absoluts, però les dades coincideixen ben poc amb les que el Ministeri d'Hisenda va publicar el 30 de juliol, a partir de les liquidacions pressupostàries rebudes dels ens municipals fins al dia 21. Així, segons aquest informe, incomplet per-

L'informe del Tribunal de Comptes

Tot i que només dona xifres per comunitats i no per municipis, també es poden estimar els romanents acumulats a partir de l'informe de fiscalització del sector públic del Tribunal de Comptes del 2018. Segons aquest, els romanents de tresoreria dels ens locals catalans van pujar en total a 4.761.785 euros. Això sí, si se'n descompten els

de "dubtos cobrament", molt alts sobretot als ajuntaments grans, i l'"excés de finançament afectat", és a dir, el que s'hauria perdut per no haver-se destinat a l'ús per al qual estava atorgat, la xifra queia a 2.536.592 euros, poc més de la meitat. Al conjunt de l'Estat, el total és de 25.189 milions, que fent el mateix càlcul es redueixen a 13.684.

què no tots els ajuntaments havien remès encara la informació, Barcelona va tancar el 2019 amb un romanent de 115 milions, i Badalona, de 48 (vegeu gràfic). Sempre segons el ministeri, la llista la seguirien Mataró (21 milions), Tarragona (19) i Reus (vora 16 milions, quan ahir l'alcaldia va dir que en calculen només 2).

És clar que si un cas és paradigmàtic en el ball de xifres és el de Lleida. Segons les dades d'Hisenda, la ciutat va tancar el 2019 amb més de 9,5 milions estalviats, a la part alta del rànquing català. En canvi, el mateix paer en cap, Miquel Pueyo, assegurava ahir que, segons els seus càlculs, té un romanent negatiu, i disparat, de 175 mi-

lions. Un altre cas és el del Prat, que segons l'informe encapçala, i de molt, la llista de municipis amb romanents negatius, amb més de 13,6 milions. En canvi, l'alcaldia de Lluís Mijoler assegurava ahir que l'Ajuntament va eixugar "completament el dèficit" en el mandat anterior, i que està sanejat, fins al punt que disposa de "gairebé 28 milions de romanent", dels quals 5,5 ja els hauria mobilitzat per a l'estratègia de reconstrucció local.

Si la llista d'Hisenda es calcula en estalvis per càpita, municipis molt més petits passen als primers llocs. L'encapçalarien Aiguaviva (2.221 euros per habitant); Naut Aran (1.814) i Prats i Sansor (1.659), i, en el rànquing negatiu, Santa Cecília de Voltregà (-2.996 euros), Maçanet de Cabrenys (-1.728) i Alfés (-1.137). ■

SEGUIMENT SEGUIMENT1

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez i Caballero, president de la FEMP i alcalde de Vigo, somrients en la firma de l'acord de mobilitat sostenible, el 4 d'agost a La Moncloa ■ MARISCAL / EFE

Sánchez s'exposa al Congrés a la derrota del decret local

■ El decret dels romanents s'ha de convalidar al setembre i té el no d'ERC, el PNB i els comuns ■ Cs no s'hi tanca ■ L'alcalde socialista de San Sebastián de los Reyes s'afegeix a la revolta del PP i de la resta

David Portabella
MADRID

Pedro Sánchez viu la falsa sensació de pau que dona el fet que no hi hagi cap Consell de Ministres fins al 25 d'agost i que el Congrés estigui tancat per vacances parlamentàries, però amb la represa del curs s'exposa a una derrota a les Corts. El decret llei sobre l'ús dels romanents, que busca la fórmula per esquivar la llei de Cristóbal Montoro que impedeix que els ajuntaments se'ls puguin gastar tot i que són estalvis dels veïns, ha de ser convalidat al setembre, i el govern del PSOE i Podem no només no té cap aliat ara per ara, sinó que s'esquerda en aquest punt. Al vot en contra anunciat per ERC i el PNB, els socis de la investidura, s'hi afegeix l'oposició d'En Comú Podem, la veu més frontalment contrària en el si d'Unides Podem.

L'acord sobre l'ús dels romanents és un pedaç per esquivar la llei Montoro per la via que els alcaldes entreguin els seus 15.000 milions de romanent –els

que en tinguin, perquè no tots els saldos locals són positius– i que més tard l'Estat els retorni 5.000 milions en dues entregues, el 2020 (2.000 milions) i el 2021 (3.000 milions). La resta –10.000 milions– serien retornats en un termini de quinze anys a partir del 2022, segons el decret publicat en el BOE. Tot i escoltar l'enuig de tots els socis possibles, fonts del Ministeri d'Hisenda “no descarten que el decret pugui sortir al setembre” i obren la porta que es pugui tramitar com a projecte de llei per obrir-lo a esmenes.

Esquivar la llei Montoro
La fórmula per esquivar la llei Montoro d'estabilitat pressupostària és més que controvertida: els diners estan bloquejats i seguiran així si no es fa res, però alhora la solució no deixa de ser un préstec a tipus zero que alcaldes de tots els partits han de fer a l'Estat amb estalvis dels seus veïns i sabent que potser no els veuran retornats del tot fins al 2037. Tot i la tradició d'acords per unanimitat en el si de la Federa-

Les frases

“És una operació política. Els alcaldes del PP han d'explicar el no; l'acord permet escollir”

Abel Caballero
PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ DE MUNICIPIIS (FEMP) I ALCALDE DE VIGO

“Que els alcaldes socialistes diguin en públic el que ja diuen en privat”

Pablo Montesinos
VICESECRETARI DE COMUNICACIÓ DEL PP

“Sanse no s'acollirà a cedir el romanent. El nostre compromís és amb els veïns”

Narciso Romero
ALCALDE DE SAN SEBASTIÁN DE LOS REYES (PSOE)

L'Estat ofereix pagar 70 milions del cost dels interessos

El govern espanyol i el poder municipal del PSOE sostenen que l'acord firmat el 3 d'agost entre el Ministeri d'Hisenda i la Federació de Municipis i Províncies (FEMP) en contra de tots els partits és un bon acord tot i tenir només el suport del PSOE, però per la via dels fets admet que és millorable. El *Butlletí oficial de l'Estat* (BOE) publicava ahir una resolució de la Direcció General del Tresor amb les condicions de la cessió municipal –i voluntària– dels 15.000 milions dels romanents, i Hisenda ofereix pagar els 70 milions del cost dels interessos que suposa per als alcaldes el fet de tenir els diners immobilitzats al banc.

El Ministeri d'Hisenda de María Jesús Montero calcula que aquells ajuntaments que participin del primer fons de 5.000 milions –els 10.000 milions restants haurien de ser retornats en un termini de quinze anys a partir del 2022– s'estalviaran els interessos que actualment pagen pel fet de tenir els romanents al banc i es beneficiaran d'un tipus d'interès efectiu del 0%, la qual cosa suposa un estalvi anual de fins a 70 milions. A més d'introduir aquesta sobrevinguda mesura d'alleujament, Hisenda inclou un segon caramel amb el qual pretén apaivagar la revolta de la insubmissió municipal: donar als ajuntaments

l'opció d'un reintegrament a quinze anys i obtenir un tipus d'interès del 0,05%. Malgrat que els dos incentius d'última hora suposen una millora respecte al pla inicial per esquivar la llei Montoro, el cas és que un tipus del 0,05% és fàcilment assumible per a l'Estat ara que es finança a tipus negatius.

Hisenda sosté que la seva és l'única via de desobeir Montoro i no violar l'article 135 de la Constitució. “Els ajuntaments incrementen la seva capacitat de despesa sense incórrer en dèficit públic, i compleixen així tant la llei d'estabilitat pressupostària com la Constitució”, defensa Hisenda.

ció de Municipis (FEMP), la solució amb el Ministeri d'Hisenda només va poder prosperar gràcies al vot de qualitat d'Abel Caballero, alcalde socialista de Vigo i president de la FEMP, que trencava l'empat a dotze: dotze vots a favor (del PSOE), dotze en contra (del PP, Cs i JxCat) i una abstenció (IU-Podem). “Hi ha una operació política del PP en tot això. Els alcaldes del PP hauran d'explicar als seus ciutadans per què no volen un acord que els permet escollir”, rebatia ahir Caballero davant una revolta que és del PP i de la resta. Fonts properes a la ministra d'Hisenda, María Jesús Montero, hi afegien que “la màxima prova que l'acord no afecta l'autonomia municipal és que implica voluntarietat”.

De Rivas als comuns

Caballero, de fet, va poder imposar l'acord gràcies a IU-Podem, que tot i el to dur en públic va convertir l'únic vot que té a la FEMP –el de Pedro del Cura, alcalde de Rivas-Vaciamadrid– en abstenció i no en vot en contra. I així servia amb safata l'empat a dotze sabent que el president de la FEMP té vot d'or. El dubte és què passarà quan es voti al Congrés, on Podem té un grup de 35 diputats en què set són d'En Comú Podem i el president de tots és Jaume Asens.

Si l'acord naixia amb el vet de grans alcaldies de tots els colors, des d'Ada Colau (Barcelona, En Comú Podem) fins a Marta Madrenas (Girona, JxCat) i Miquel Pueyo (Lleida, ERC), passant per José Luis Martínez Almeida (Madrid, PP) i Juan Mari Aburto (Bilbao, PNB), el PSOE viu ara el rebuig a les seves files. “El govern de Sanse no s'acollirà a la cessió voluntària del romanent de tresoreria a l'Estat. El nostre compromís és amb els veïns, amb l'aplicació d'un complet i ambiciós pla d'inversions amb una dotació de més de 95 milions”, anunciava ahir Narciso Romero, alcalde socialista de San Sebastián de los Reyes (87.700 habitants). “Que els alcaldes socialistes diguin en públic el que diuen en privat”, exigia Pablo Montesinos (PP). “És injust i improductiu, però si la norma arriba, es compleix”, diu Carlos Carrizosa (Cs). Amb Cs, però, Sánchez no en fa prou. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La jutgessa desestima el recurs dels presos polítics i deixa suspès el tercer grau

■ Resoldrà el recurs de la fiscalia en “els pròxims dies” a causa del “caràcter preferent i urgent” del cas ■ Lamenta la “llacuna legal” en aquest àmbit

Redacció
BARCELONA

El jutjat de vigilància penitenciària va decidir ahir mantenir suspès el tercer grau que el Departament de Justícia de la Generalitat va concedir a Jordi Sànchez i Jordi Cuixart i als cinc exconsellers Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull, tots set a la presó de Lledoners (Bages), en espera de resoldre el recurs de la fiscalia contra la seva classificació.

La titular del jutjat de vigilància penitenciària número 5 de Barcelona desestima els recursos presentats pels presos polítics i es reafirma en la seva decisió de suspendre'ls cautelarment el règim de semilibertat que la Generalitat els va concedir el 14 de juliol. Tots set continuen sense poder sortir de la presó, una situació ben diferent de la de l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell i l'exconsellera Dolors Bassa, a les presons de Puig de les Basses i Wad-Ras, que continuen en semilibertat atès que el jutjat de vigilància número 1 de Barcelona no va fer cas a la fiscalia i va rebutjar suspendre'ls cau-

Romeva, Junqueras, Cuixart i Forn, el dia que se'ls va suspendre el permís ■ ORIOL DURAN

telarment el tercer grau.

Aquesta disparitat de criteris és un dels arguments que van esgrimir les defenses per oposar-se a la suspensió del tercer grau per als presos polítics. Però la jutgessa ha decidit mantenir el criteri inicial mentre dictamina sobre el recurs que la fiscalia va presentar contra el tercer grau, una decisió que, avança, adoptarà en “els pròxims dies” a causa del “caràcter preferent i urgent” del cas.

La magistrada compara els arguments de la fiscalia, que atribueix la

classificació dels penats com a “competència exclusiva” al tribunal sentenciador, de manera que els recursos contra aquesta classificació han de donar peu a la suspensió “en qualsevol fase de tramitació”. El contrari, raona la jutgessa, “aniria contra tota congruència i contra el més pur sentit comú”, i a més suposaria “interferir i deixar sense contingut les decisions i valoracions” del Suprem, que el 22 de juliol va revocar les sortides laborals de Forcadell pel 100.2, abans que comencés a gaudir del tercer

grau. Precisament, la jutgessa de vigilància destaca la “modificació” que va fer el Suprem respecte a l'òrgan competent per dictaminar sobre les sortides del 100.2, que fins ara, subratlla, era una “qüestió consolidada i pacífica” que corresponia a les audiències provincials. La magistrada lamenta, a més, la “llacuna legal” existent en l'àmbit de la vigilància penitenciària, cosa que implica “dificultat i complexitat per al dia a dia d'aquesta jurisdicció” per la falta d'una normativa específica processal. ■

Maragall veu “hostilitat extrema” de JxCat vers ERC

Redacció
BARCELONA

La guerra entre JxCat i ERC per les declaracions polítiques que no es publiquen en el butlletí del Parlament a causa del setge del Constitucional continua oberta i més viva que mai. Ahir va tocar el torn al diputat ERC Ernest Mara-

gall, que va denunciar la “campanya d'hostilitat extrema” de JxCat contra el president de la cambra, Roger Torrent, i ERC, i va acusar el president, Quim Torra, de “trencar la regla d'or” de “distinció absoluta entre l'executiu i el legislatiu”.

Maragall, a través de les xarxes socials, va atacar

JxCat per la seva “desmesura autodestructiva”. A Torra li va recriminar que hagués trencat “la regla d'or democràtica de distinció absoluta entre l'executiu i el legislatiu” en exigir que destitueixi el secretari del Parlament, Xavier Muñoz, que segons Maragall tractava de “gestionar la situació” de les resolucions

sobre la monarquia per “no regalar res a la repressió de l'Estat”. També va recordar a JxCat que l'Estat, la fiscalia i el TC són els “adversaris reals”. “L'Estat es prepara per aprofitar la confrontació interna de l'independentisme, apuntant a noves persecucions judicials”, i Cs, el PSC i el PP “aplaudeixen l'espectacle”, va escriure. “Felicitats a JxCat per tanta eficàcia electoral: heu arrabassat potser uns quants vots a ERC, mentre l'independentisme en conjunt ha perdut 100 vegades més”, va reblar. ■

El vicepresident del govern, Pere Aragonès, que és investigat per un delictes d'injúries al rei ■ ACN

ERC proposa al Congrés que despenalitzï les injúries al rei

■ Presenta una proposició de llei per modificar el Codi Penal i perquè deixi de ser delictes cremar banderes

Redacció
BARCELONA

ERC va registrar ahir una proposició de llei al Congrés dels Diputats per despenalitzar el delictes d'injúries a la corona. Els republicans defensen que les mostres de rebuig o crítica a la monarquia s'emmarquen en l'exercici de llibertat d'expressió i “una democràcia avançada i moderna ha d'assegurar a la ciutadania” que pot exercir aquest dret amb plenitud. “L'Estat espanyol ha de superar aquestes censures que tipifiquen com a delictes la cremada de banderes o la injúria a la corona des d'un concepte de sacralització de la imatge del rei i de la seva família”, diu el text registrat pels republicans.

La proposta implica suprimir l'apartat 3 de l'article 490 i els articles 491 i 543 del Codi Penal. La proposta arriba justament quan fa pocs dies una entitat monàrquica va denunciar el vicepresident del govern i coordinador nacional d'ERC, Pere Aragonès, conjuntament amb la diputada d'Adelante An-

dalucia, Teresa Rodríguez, i la líder del BNG, Ana Pontón, per un delictes d'injúries al rei. La fiscalia ha obert una investigació i tot just ahir s'hi va afegir una nova denúncia contra els tres polítics per part aquesta vegada de l'associació professional de la Guàrdia Civil (Jucil). A Aragonès el volen castigar per les frases “els Borbons són una organització criminal” i “la monarquia només pot ser corrupta per definició, cal fer caure aquest règim”, va dir en un acte dels joves d'ERC el 18 de juliol passat.

La proposta dels republicans que va ser ahir registrada cita com a exemples el cas de la portada d'*El Jueves* el 2007; “la persecució el 2012 del raper mallorquí Valtònyc” i d'un regidor de Santa Coloma de Gramenet i activistes de la CUP i Arran per la cremada d'imatges del monarca. ERC cita el Conveni per a la Protecció dels Drets Humans i les Llibertats Fonamentals i argumenta que cal “adequar” la legislació estatal al que s'estableix sobre la llibertat d'expressió. ■